

AL
press

edice
KIOKAN



KRÁSKY

Jen Calonita





KRÁSKY

Jen Calonita



edice
KLOKAN

Copyright © 2012 by Jen Calonita
Translation © Lenka Faltejsková, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BELLES
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-211-7 (pdf)

Ze srdce věnováno mé vnučce Emmě.

ISABELLE SCOTTOVÁ KOPLA NOHAMA a vynořila se na hladinu oceánu. Plíce ji prosily o nádech. Rozhlédla se po úzkém písčném pásu na břehu moře v Severní Karolíně, kde byla posledního patnáct a půl roku doma. I v pět odpoledne bylo na pláži plno. Dvojice odpočívaly na dekách, děti se zahrabávaly do písku, cachatly se, starší se pokoušely udržet na bodyboardech, ale za částí ohrazenou pro plavce se Isabelle vznášela ve vodě sama. Tak to měla nejradši. Tedy předtím, než poznala Braydena Townsenda. Jako na zavalanou k ní připádloval na surfovém prkně.

„Tak do toho, Iz, můžeš se vytahovat,“ pobídl ji a neznělo to ani trochu zadýchaně, třebaže plavba příbojem byla namáhavá. Braydenův oblíbený černý neoprenový oblek s pirátskou lebkou na prsou se zdál sotva namočený, ačkoli už byli ve vodě téměř hodinu a půl.

Izzie, nebo také Iz, jak jí Brayden říkal (Isabelle jí říkala jediné babička, pokud měla světlou chvilku a poznala ji), se opřela rukama o prkno poskakující na vlnách. Neubránila se a ušklíbala se na Braydena. „Nic jsem neřekla.“

„Ani jsi nemusela,“ odsekl, ale v zelenomodrých očích mu vesele jiskřilo. Z krátkých hnědých vlasů mu kapala slaná voda. „Vyhrálas, Iz. Jsem chlap, dokážu přiznat, že jsi sem doplávala rychleji než já dopádloval, *ale*,“ dodal, než mohla něco říct, „nezapomínejme, že jsem táhnul *dvě* prkna a k tomu se na mě slítli pelikáni.“

Izzie klepla o prkno nehty s olupujícím se fialovým lakem. Teplá voda jí narážela do zad, jediné části těla nezakryté ne-lichotivými modrými plavkami Speedo, které musela nosit do práce. Dělalá totiž na pláži plavčíka. Po čtvrté hodině odpoledne už nebyla ve službě, ale na rozdíl od některých svých kolegů se po práci nepřevlékala do vlastních plavek. Nač ztrácet čas? Když nepracovala, nebyla nikde radši než ve vodě. A Brayden to viděl stejně. Seznámili se teprve v polovině července, ale od té doby se scházeli v podstatě denně, pozdní odpoledne k tomu byla jako stvořená. Kolem páté už úmorné horko v Severní Karolíně polevovalo, dokonce se zvedl mírný vánek. Slunce ještě svítilo, ale viselo už dost nízko, takže nepotřebovali opalovací krém, a ve vodě ubylo cákajících se dětí a dospělých, kteří sotva uměli plavat. Pátá byla zkrátka Izziina šťastná hodina a v Braydenově společnosti ještě lepší.

„Trvalo ti půlku července a celej srpen, než jsi pochopil, že vím o vodě tady u nás v podstatě všechno,“ dobírala si ho a prohlížela si jeho náhrdelník spletený z provázků, na němž visela pirátská mince. „Vy surfaři jste všichni stejní. Hrozně nafoukaní.“

„Hele,“ zaprotestoval s tím svým okouzlujícím úsměvem. „Neříká se tomu nafoukanost, ale sebedůvěra. V tom je rozdíl a na to vy, plavčíci, zapomínáte.“

Izzie si odhrnula z oříškově hnědých očí po ramena dlouhé hnědé vlasy. „Nemůžeš se divit, když vás musíme nejmiň jednou za den vytahovat z vody.“

Brayden se zamračil. „Říkal jsem ti stokrát, že jsem v pohodě.“

„Ale nevypadalo to tak,“ podotkla a nakrčila pihovatý nos. „Šel jsi...“

„Proti proudu místo s ním,“ skočil jí do řeči a zavrtěl hlavou. V levé tváři se mu objevil dolíček. „Musíš mi to pořád připomínat?“

„Asi jo,“ odušila vesele. Cítila se s ním báječně. Byli jen kamarádi – byť to mezi nimi pořádně jiskřilo –, ale z nějakého důvodu to Izzie nevadilo. Tedy trochu možná ano, ale cítila se s ním tak dobře, že se jí většinu času dařilo nemyslet na to, že spolu nechodí. Věděla o něm v podstatě všechno, znala dokonce i jeho oblíbený playlist na iPodu. Líbily se jim stejné kapely, dávali přednost vodě před souší a oba by si radši dali pizzu než hot dog. Možná proto ji začínalo děsit, že už za dva týdny začíná škola. Budou se vídat i pak? Scházeli se jedině na pláži, Izzie ani netušila, kde Brayden bydlí. Pokaždé, když se na to zeptala, odpovídal stejně: „Není to daleko.“

Brayden se pohupoval na prkně a díval se na pobřeží a Izzie se snažila neokukovat jeho svalnaté paže. „Tak co, připravená zkusit zase surfování? Třeba se ti dneska podaří udržet se na prkně.“

Izzie se vytáhla na svůj surf a dopádlovala k němu. Všimla si, jak odřená a modrá má Brayden kolena po tvrdých přístátních. „Vážně musíme?“ záúpěla. „Proč se mám učit surfovat?“

„Už jsem ti to říkal – abys to mohla dělat se mnou. Tak jdeme na to, jo?“ prohlásil nesmlouvavě. „Víš co, mám návrh. Jestli se ti tentokrát podaří zůstat na prkně, zvu tě na zmrzlinu.“

Izzie se zazubila. „Beru, mistře surfaři.“

Připnula si popruh ke kotníku. Minulý týden se poučila, jak je to důležité – prkno jí uplavalo a dalo pořádnou fušku ho dohonit. Pádlovala za Braydenem a snažila se myslet na všechno, co ji učil – kdy se postavit, jak se nahýbat doleva a doprava po vlně, aby udržela rovnováhu, jak držet nohy. Brayden jí tohle prkno daroval, protože si koupil nové, s obrázkem pirátské lodi. Dárek měl ovšem jednu podmínku – že bude Izzie obě prkna schovávat v záchranářském přístěnku. To jeho se mu nevejde dozadu do džípu. Bylo mu šestnáct a rodiče mu auto koupili k narozeninám. To Izzie vedlo

k přesvědčení, že zas *tak* blízko od Harborside nežije, protože tady žádné dítě auto nemělo, natož nové.

Izzie se podívala na značky, které jí Brayden vyznačil na prkně voskem, a pokoušela se postavit přesně na ně. Sledovala Braydena, který se plavil asi pět metrů před ní – v odpovídající bezpečnostní vzdálenosti –, jak se bez námahy postavil na prkno, když se začala zvedat vlna. Snažila se nezapomínat na poučky. Zvedla se, nohy nechala rozkročené a prkno svírala chodidly. Brayden jí říkal, že by u toho měla vypadat jako zápasník sumo. A fungovalo to. Skutečně se postavila! Viděl to? Dokonce měla nohy ve správné pozici! Jenže o dvě vteřiny později spadla a proklínala se za to, že se podívala dolů, před čímž jí Brayden varoval. Kolem ní zavířil příboj. Vyplavala na hladinu a ještě se přitom praštila o prkno do hlavy. O pár minut později vytahovala surf na pláž a kabonila se jako bouřkový mrak.

Brayden stál vedle dvou chlapečků, kteří si v písku hráli s plastovými vojáčky, a pozoroval ji. Prkno měl postavené vedle sebe a vypadal jako někdo, kdo právě vyhrál velkou cenu o nejlepšího surfaře. Ovšem titul *nejhezčího* surfaře by mu klidně patřit mohl, kdyby žil o čtyři tisíce kilometrů dál v Kalifornii a objevil ho nějaký filmový agent. Kam se na něj hrabe Robert Pattison.

„Taková škoda, proč ses podívala dolů, Iz? Šlo ti to tak dobře!“ plísnil jí, jako by to potřebovala připomínat.

Zamnula si čelo. „Jo, já vím. Za trest budu mít pořádnou bouli.“

Brayden jí vzal kolem ramen. Voněl po kokosech a slané vodě. Černý neopren obepínal jeho pevné břicho a Izzie vázl dech v hrdle. „Nakonec se to naučíš, plavčice. Anebo možná ne.“ Pocuchal jí vlasy, jako by byla jeho mladší bratr. „Abys věděla, stejně tě zvu na zmrzlinu, i když jsi to zvorala.“ Izzie chtěla protestovat, ale nenechal ji domluvit. „Radši si ten svůj mizernej plat šetři.“

O čtvrt hodiny později už byli oba převlečení, Izzie se oblékla do roztrěpených džínových šortek a tílka. Pustili se po přeplněné promenádě ke zmrzlinárně, kde pracovala její kamarádka Kylie Brooksová. Izzie si říkala, že je asi hloupé mít tak ráda nějaké místo, ale na promenádě bylo všechno, co v Harborside milovala. Naučila se tu hrát taneční hru *Dance Dance Revolution*, dala první jamku na minigolfu, spolu s babičkou vyrobila svou první pizzu v Harbor's Finest, získala první brigádu ve zmrzlinárně a na horské dráze v zábavním parku dostala první pusu. Ze všeho nejraději ale měla zdejší komunitní centrum. Bylo vmáčknuté mezi promenádu a hlavní silnici a od té doby, co jí zemřela matka, jí suplovalo rodinu.

„Koukněte, kdo přišel! Plážovej povaleč a plavčice!“ zvolala Kylie, když zacinkání zvonku nade dveřmi ohlásilo jejich příchod. Její pokřik vylekal několik zákazníků sedících u malých stolků. Izzie s Braydenem došli k dlouhému pultu, kde Kylie připravovala zmrzlinový pohár. „Tak co si dáte?“ zeptala se jich. Posunula pohár překvapenému zákazníkovi a naklonila se k Izzie, až jí do tváře spadly blond kadeře.

„Ehm,“ ozvalo se z druhého konce pultu, „myslím, že teď jsme na řadě my.“

Izzie si všimla dobře oblečené mladé dvojice. Mladík do dívky nepatrně strčil, ta se na něj ušklíbala. „Co je? Chtěl jsi přece domácí zmrzlinu, ne?“ zašeptala. „Ráda bych odsud vypadla dřív, než mi někdo ukradne tu kabelku Tory Burch.“

Mladík obrátil oči v sloup. „Nepřeháněj, Hannah.“

„Slyšel jsi, co říkal ten taxikář,“ hájila se tlumeně. „Ty to máš rád ‚opravdový‘, ale já nebudu celej večer trčet na nebezpečný promenádě, když máme u hotelu soukromou pláž.“

Promenáda v Harborside se sice těšila velké oblibě, ale tohle léto se tu množily historky o ganzích mladistvých a o tom, jak je to tu nebezpečné. Jeden ze zdejších obchodů

vylopili a rvačka, která během prázdnin vypukla mezi místními a gangem, dopadla ošklivě. Netýkalo se to nikoho z Izziiých známých. Její přátelé sice na promenádě trávili večery, ale nebyli to zlodějové ani gangsteři. Zkrátka nebylo kam jinam jít. Izzie si uvědomovala, že nežije v Beverly Hills, ale pokud člověk věděl, čeho se vyvarovat, bylo tu stejně bezpečno jako jinde. Mrzelo ji, že nemá odvahu to těm dvěma vysvětlit.

„Kylie, běž je obsloužit,“ řekla jen. „Přišli před námi.“

Kylie obrátila oči v sloup a zatahala se za bílé tričko se skvrnami od zmrzliny. „No jo.“ Jako většina Izziiých kamarádů se nenamáhalo zakrývat své pocity. „Tak co si dáte?“

Brayden se podíval na hodinky. „Musím se ohlásit našim. Objednáš mi?“ požádal Izzie a mrkl na ni. „Dá ti posyp navíc.“ Vytáhl z batohu telefon a vyšel ven. Izzie si prohlížela denní nabídku příchutí.

Když Kylie obsloužila nafoukanou slečnu tím nejmenším kornoutem vanilkové zmrzliny bez tuku, opřela se o pult před Izzie a spiklenecky se zazubila. „Tak co?“ nadhodila.

„Co co?“

„Už jsi řekla svému hezoučkýmu surfařovi, že bys mu ráda dělala polevu osobně?“

Izzie zčervenala. Co kdyby ji Brayden slyšel? Pomalu se otočila. Brayden se našťestí venku opíral o výlohu a telefonoval. „Ježíši, Kylie!“ oddechla si a vrátila se jí normální barva. „Už jsem ti stokrát říkala, že jsme jen kamarádi.“

Kylie se zatvářila samolibě. „Nevypadá to tak.“

Izzie se zadívala na zmrzlinu pod sklem. Kdyby se podívala na Kylie, mohla by se prozradit. „Každopádně jsme kamarádi, tak dej pokoj, jo? Na kluka stejně nemám čas.“

„To je fakt,“ odtušila Kylie a odešla umýt naběračky na zmrzlinu v malém dřezu. „Vůbec nechápu, kdy spíš. Pracuješ, trénuješ plavání, staráš se o babičku, nakupuješ...“

Izzie pokrčila rameny a odhrnula si ještě vlhké vlasy za uši. „Není to tak zlý.“

„Je to docela síla,“ oponovala Kylie a usmála se. „Právě proto by ti prospělo trochu se pobavit.“ Prohlédla si Braydenův zadek a vzdychla. „A s tím tvým surfařem by zábava rozhodně byla.“

„Kylie,“ napomenula ji Izzie rozzlobeně a cítila se trapně. „Nech toho.“

Kylie znovu protočila panenky. „No jo. Ale měla bys ho klofnout, než ti ho někdo vyfoukne.“

Zvonek zacinkal a Brayden se vrátil, jeho žabky pleskaly o podlahu. „Už ses rozhodla, co si dáš?“

„Jasně že ví, na co má chuť,“ neodpustila si Kylie a věnovala Izzie významný pohled. „Jen ještě nepřišla na to, jak si to objednat.“

„Jeden kopeček Oreo, jeden Marshmallow a jeden karamelové,“ řekla Izzie rychle. „S želatinovými medvídky.“ Brayden se zatvářil pobaveně. „Jsem ve vývinu,“ bránila se.

„V pohodě,“ ujistil ji. „Mám rád holky, co jedí normálně.“

Než se Izzie zmohla na odpověď, začal jí v kapse vibrovat telefon. Číslo nepoznávala, ale stejně hovor přijala. „Haló?“ Vzápětí litovala. „Ne. Jsem na pláži.“ Pauza. „Ne. Nejdřív se musím zastavit v komunitním centru. Zapomněla jsem vyplnit přihlášku na plavecké závody.“ Její úsměv pomalu pohasínal. „Dobře, budu tam o půl sedmé. Na shledanou.“ Zaklapla telefon a rychle zamrkala, musela se chytit pultu. Určitě to nic neznamená. „Využiju to pozvání na zmrzlinu zítra,“ řekla tiše a na Braydena se nedívala.

„Děje se něco?“ zeptal se trochu znepokojeně.

„Copak, babička se zase zamkla?“ vyzvídala Kylie, navršila kopečky do kornoutu a podala ho Izzie.

„Ne, ale musím domů.“ Uhnula pohledem.

„Odvezu tě,“ nabídl se Brayden.

Výborně. Brayden jí poprvé nabídne svezení, a ona musí odmítnout. „Potřebuju se nejdřív zastavit v centru,“ vysvětlila. „A odtamtud to mám kousek. Jen tu zůstaň a bav se, uvidíme se zítra.“

Brayden se usmál. „Tak fajn, protože vážně potřebuješ další lekci surfování.“

Přinutila se žertovně zaúpět. „Jako kdybych to nevěděla. Tak ahoj, Kylie,“ vymáčkla ze sebe s úsměvem, ačkoli měla pocit, že jí někdo vytrhl podlahu pod nohama.

Vyšla z cukrárny, odemkla kolo od stojanu a rozjela se po cyklistické stezce. Vítr jí hnal vlasy do obličeje, jako by seděla až nahoře na ruském kole. Po chvíli zpomalila. Žádná horská dráha dnes nebude. Za chvíli se vrátí domů, kde na ni čeká sociální pracovnice Barbara Sanchezová.

Hlavou jí vířily otázky. Bude ji Barbara opět nutit k pěstounům? Probírala to s babičkou už loni, kdy se babiččin zdravotní stav začal zhoršovat, ale Izzie zarputile odmítala. Dokud babičce ještě sloužila paměť (což se dnes zdálo nekonečně dávno), říkávala, že je tu ještě jedna možnost, a to najít nějaké příbuzné, ke kterým by Izzie umístili, ale jí se nelíbil ani tenhle nápad. Žila s babičkou od té doby, co ji matka přinesla domů z porodnice. Otce nikdy nepoznala a matka nikdy nikomu neřekla, kdo to je. Když matka před několika lety zemřela při autonehodě, stala se Izziiinou opatrovnící babička. Jenže ta teď byla vážně nemocná a Izzie se naopak musela starat o ni. Nikdo jiný už jí nezůstal. Nehodlala připustit, aby ji stát připravil i o tohle.

Prudce zabrzdila před grilem, z něhož se na ulici linula známá vůně masa a smažených batátů. Přemítala, proč se k nim Barbara vypravila. Vůbec se jí to nelíbilo, hlavou se jí honil jeden černý scénář za druhým. Bez přemýšlení znovu šlápla do pedálů a za chvíli už brzdila před komunitním centrem.

Nebyla to nijak působivá stavba, kolem zdi s popraskanou omítkou rostl plevel, okna pokrývala vrstva špíny. Byť ale zvenčí vypadala budova neudržovaně a zanedbaně, uvnitř to bylo něco docela jiného. Mezi cihlovými stěnami, pomalovanými výjevy z pláže, bylo veselo a živo. Na nástěnkách visely barevné letáky zvoucí na lekce samby, kroužek pečení, xboxové turnaje a příští plavecké závody. O prázdninách tu probíhal příměstský tábor, po večerech lekce pro dospělé, potkávali se tu staří i mladí. Izzie většinu z těch lidí znala, cestou k bazénu je zdravila a mávala jim.

Náhle ji Mimi Graysonová popadla mokrýma rukama. „Tak co, už jsi skončila se zachraňováním životů, Izzie?“

Izzie ji pohládila po kudrnatých vlasech. „Pro dnešek.“ Žertem se zatvářila přísně. „A co ty? Trénovala jsi dneska?“

Mimi vážně přikývla. „Přesně jak jsi mi ráno ukazovala na hodině plavání.“ Napodobila žábu a předvedla Izzie, jak plave prsa. To byl pro začátek nejjednodušší styl.

„Výborně,“ pochválila ji Izzie s úsměvem a začala máchat rukama kolem dokola. „Zítra zkusíme tohle, ano?“

„To nezvládnou.“ Mimi posmutněla. „Nejsem na to dost rychlá.“

„Co ti pořád opakuju?“ opáčila Izzie a vzápětí jednohlasně zadeklamovaly: „Kdo nemá kuráž, nikam to nedotáhne.“ Dobromyslně holčičku šťouchla loktem a Mimi se usmála. „Tak zítra v devět ráno.“

„Díky.“ Mimi si kolem sebe utáhla ručník a rozběhla se po chodbě.

„A neběhej v těch žabkách!“ zavolala za ní Izzie pobaveně. Otočila se a jako pokaždé se zastavila přede dveřmi k bazénu, rozhlédla se po skleněné vitrině s plaveckými cenami a fotografiemi. Dotkla se skla v místech, kde byla vystavena fotografie plaveckého týmu z roku 1988. Z ní se na ni usmívala mamčinina mladší tvář. Byla vyšší a hubenější

než Izzie ve stejném věku, ale trenér Bing prohlašoval, že mají obě stejnou jiskru a odhodlání.

„Já to nezvládnou,“ řekla Izzie mamince. Pamatovala si to, jako by to bylo včera. Tehdy jí bylo pět. Stály spolu v bazénu a ona se tiskla k matčinu tělu, jako by to byl záchranný kruh. „Nebudu moct dýchat!“

„Isabellko, uklidni se,“ pronesla matka rozvážně. Posadila Izzie na kraj bazénu. „Pod vodou neumí dýchat nikdo, pokud nemá kyslíkovou bombu nebo šnorchl.“ Pohládila ji po tváři. „Samozřejmě kromě ryb a malých běluh.“

Běluha byla Izziiino nejoblíbenější mořské zvíře. Zamílovala si písničku o malé velrybě a chtěla se naučit plavat jako ona.

„Ale ty se potápíš,“ připomněla mamince. „A děláš tolik temp!“

Maminka přikývla. „To ano, přesto ani já pod vodou neumím dýchat.“

„Tak jak to děláš?“ Izzie si objala mokrá ramena, aby se tak netřásla. Voda byla teplá, ale vzduch chladný. Sledovala, jak ostatní děti dychtivě skáčou do bazénu. Náramně se bavily.

Matka na ni vážně pohlédla. „Dělám přesně to, co jsem říkala tobě, Isabellko. Vydechuju.“ Předvedla to. „Zhluboka se nadechnu. Pak vyfouknu bubliny, pamatuješ, jak jsme to zkoušely?“

A v Izzie cosi zapadlo na své místo. Ve strachu z potápění pokaždé zapomněla na tu část s bublinami.

Maminka ji pohládila po zádech. „Kdo nemá kuráž, nikam to nedotáhne, broučku. Chceš to ještě zkusit?“

Izzie si na stěně všimla přihlášky do dívčího plaveckého oddílu. Vždycky chtěla být v oddílu jako kdysi její matka. Ale dosáhnout toho mohla jen jediným způsobem. Vyklouzla mamince z objetí a vrátila se do bazénu. „Kdo nemá kuráž, ni-

kam to nedotáhne,“ zopakovala a potopila se pod vodu, až z jí z nosu vyběhly bubliny.

„Izzie! Tys to beze mě nemohla vydržet?“ Trenér Bing ji vytrhl ze vzpomínek. Všimla si, že má obvyklý úbor: plavecké šortky a tričko se znakem komunitního centra Harborside. Trenér vždycky vtípkoval, že když můžete chodit do práce v plavkách a v tričku, máte dobré zaměstnání. Otevřel těžké dveře k bazénu a přidržel je Izzie. „Jdeš zase trénovat? Vždyť jsi tu byla ráno!“ Od klenutého stropu se odrážely hlasy dětí, vzduch byl cítit chlórem. Starší lidé pomalu plavali ve vyznačených drahách, každou chvíli se zastavili a rozčileně se ohlédli po nějakém děcku, které je počákal.

„Zapomněla jsem si vyzvednout omluvenku kvůli dalším závodům,“ překřikovala Izzie ten rámus. „Chci si ji večer nechat od babičky podepsat.“ *Lhářko!* ozval se v ní tichý hlásek. Babička nedokázala udržet pero v ruce už několik měsíců. Izzie se naučila dokonale falšovat její podpis na všechny omluvenky, do žákovské i na složenky s penzí (za co by jinak žily?).

Trenér na ni upřel vlídný pohled. „Izzie, já vím, že si je podepisuješ sama.“

Takže ho neoblafla. Kolik dalších lidí asi ví, jak se věci ve skutečnosti mají?

Pohládl ji po rameni. „Netrap se tím, podepsal jsem to. Tvoje sociální pracovnice říkala, že je to v pořádku. Můžeš na závody.“

Izzie přikývla, snažila se nedat znát rozpaky. „Děkuju.“

„Nemáš za co.“ V tu chvíli je zasáhla sprška vody. „Hej! Voda patří *do* bazénu, ne ven z něj,“ okřikl trenér rozjívěné děti. Okamžitě se uklidnily. Trenér Bing byl jako pes, který štěká, ale nekouše. Otočil se zpátky k Izzie. „Jak na tom babička je?“

„Výborně,“ zalhala Izzie znovu. Bylo to tak snazší. Pravda by jí vynesla jen soucitný a ustaraný pohled a takové pohledy vedly k telefonátům Barbaře Sanchezové. Izzie věděla, že to všichni myslí dobře – trenér i sousedé, vlastně se o ni celé roky starali. Znali její matku i babičku a Izzie se díky nim nikdy necítila osamělá.

Trenér se netvářil zrovna přesvědčeně, ale nekomentoval to. „Tohle jsem ti chtěl dát zítra,“ řekl a vedl ji do své kanceláře. Zůstala stát ve dveřích a sledovala, jak otevírá malou lednici a vytahuje z ní tácek zabalený v alobalu. „Tara pro tebe a pro babičku upekla lasagne. A Ricky z Harbor’s Finest ti vzkazuje, že v pátek přinese špagety, masové kuřičky a pizzu.“

„Díky,“ usmála se vděčně. „Ale jestli mě takhle budete ládovat uhlovodany, při příštím tréninku se neodlepím ode dna.“

Zasmál se. „Z toho strach nemám. Na to jsi moc čiperná.“ Kdosi zaklepal na dveře, oba se otočili.

Mračila se na ně starší dáma v plavkách, celá mokrá. „Nemůžete ty děti okřiknout, aby se nehoupaly na lanech, co odělují dráhy?“ Trenér a Izzie si vyměnili pohled.

„Radši už půjdu,“ řekla Izzie.

Když odcházela, zalétla pohledem k hodinám na stěně. Půl sedmé. Už měla být doma. To byla jedna špatná zpráva. Druhou představovala Barbara Sanchezová. Sociální pracovnice nechodila jen tak na návštěvu. Něco se děje. A to nevěstí nic dobrého.

2

KDYŽ MĚLA BABIČKA JEDEN Z TĚCH LEPŠÍCH DNŮ a sloužila jí paměť – na rozdíl od těch, kdy si ani nevzpomínala, že má nějakou vnučku –, ráda vyprávěla, jaké to kdysi bývalo v Harborside. Její popis městečka z dob, kdy se Izzie narodila, byl jako vytržený z hollywoodského filmu (a vzhledem k babiččiným výpadkům paměti bylo docela dobře možné, že si leccos přikrášlila): sousedé nosili sousedům domácí koláče, pořádaly se večírky, dospělí muži hráli softball, ulice byly bezpečné a nikdo nezamykal. Dnešní Harborside byl docela jiný. Před deseti lety zkrachovala továrna na cereálie, ceny nemovitostí závratně klesly a cedulí hlásajících uzavření obchodů se objevilo jako hub po dešti. S Harborside to šlo od desíti k pěti.

Izzie město dobře znala, přesto si dávala pozor, ve kterých částech se pohybuje. Například cestou na kole domů. Kdyby to od komunitního centra vzala přes Pobřežní park, byla by doma za sedm minut. Jenže jízdou přes park by si koledovala o problémy. Navíc už by mohl být zavřený. Další možností bylo jet po Second Avenue. Tahle cesta byla delší a bezpečnější, i když tu postávaly hloučky před obchody, bary a stánky a každou chvíli ji někdo okukoval. Rozhodla se pro druhou možnost. Jela tak pomalu, jak mohla, aby nespadla.

Zanedlouho už zatočila doprava na Hancock Street, kde bydlela. Objela několik rozbitých láhví od piva a zamávala pětiletým dvojčatům McGrawovým, která si hrála na za-

roslé předzahrádce. Když míjela skupinku zjevně se nudících kluků, dala si pozor, aby se na ně nedívala.

Zahlédla Barbařin červený taurus zaparkovaný před domem. Otevřela rozbitou branku a odvezla kolo dozadu do kůlny. Pokusila se vidět to tu Barbařinýma očima. Trávník potřeboval posekat – a to už před delší dobou. Plot někdo posprejoval, okno koupelny v prvním patře bylo rozbité, pravděpodobně vzduchovkou (skupina dětí si celé léto brala na mušku okna domů a zaparkovaných automobilů, jako by šlo o lovnou zvěř). Schody na verandu brala Izzie po dvou, rozbitému se vyhnula. Zhluboka se nadechla, stiskla kliku a vešla dovnitř.

„Jsem doma!“ ohlašovala s falešným veselím. Už dávno se naučila, jak to musí na sociální pracovníci hrát. Chovat se k ní jako ke kamarádce, přestože nic takového není. Čím dřív ji přesvědčí, že si s babičkou báječně žijí, tím rychleji se o ni Barbara přestane zajímat.

Barbara seděla u jídelního stolu z třešňového dřeva, který patřil rodině Scottových už přes sto let. Květované tapety na stěnách tu podle všeho byly asi tak stejně dlouho. Vyměnit nepotřebovala jediné dřevěná podlaha. Kdykoli sem za babičkou někdo přišel – v dobách, kdy za ní ještě chodily návštěvy –, vždycky chválil, jak je podlaha krásná. Babička se pyšně usmívala a říkala: „My staří máme tuhý kořínek. Mně ani týhle podlahy se hned tak nikdo nezbaví.“ Bylo těžké si představit, že ta křehká stařenka u okna v jídelně je tatáž žena, která sama vychovala svou jedinou vnučku, když jí zemřeli dcera a manžel v rozmezí pouhého roku. Izzie tehdy bylo deset.

Políbila babičku na čelo. „Ahoj, babi, jak ses měla?“ Babičce prořídly a ustoupily vlasy a její čelo se zdálo vysoké. Oči připomínaly dva zakalené skleněné korálky. Neodpověděla, dívala se dál z okna, jako by vnučku vůbec neslyšela.

Izzie nasadila zářivý úsměv. „Dobrý den, Barbaro,“ pozdravila s předstíraným nadšením. Barbaru jí přidělili před rokem. Ze všech sociálních pracovníků, které sem začaly docházet zhruba před třemi lety, kdy se babiččin zdravotní stav začal zhoršovat, ji měla nejraději. Tedy *pokud* vůbec mohl mít člověk rád někoho, kdo chodí kontrolovat, jak žijete.

Barbara si vyhrnula rukáv tmavě modré halenky a podívala se na hodinky. Hladké černé vlasy měla tak dlouhé, že jí spadaly přes tmavě modrý kožený diář, do něhož si zaznamenávala schůzky. „Už jsem si začínala dělat starosti, Izzie,“ vzdychla místo pozdravu. „Dohodly jsme se na půl sedmé.“

Izzie se zatvářila omluvně. „Promiňte, zapovídala jsem se s trenérem Bingem a zapomněla na čas.“ Podívala se na babičku, která se od jejího příchodu sotva pohnula. „Pozdravuje tě, babi, a posílá nám na večeři lasagne, co pekla jeho žena.“ Izzie postavila tácek na jídelní stůl. „Lidi nám posílají jídlo minimálně třikrát do týdne. Máme vážně báječné přátele.“

Barbara ji probodávala pohledem. „To máte.“ Klepla propiskou.

Izzie si toho všimla hned – Barbara byla nervózní. Izzie se v lidech naučila číst a strávila už v Barbařině společnosti dost času na to, aby dokázala odhadnout její rozpoložení. Dnes večer byla nervózní a z toho byla pro změnu nervózní Izzie. Nevěděla, co má dělat, tak mluvila dál. „Je to vážně fajn, tohle mám na Harborside ráda. Že si tu navzájem pomáháme. Trenér Bing nám posílá dobroty, já zase v komunitním centru učím plavání zadarmo.“ Izzie ukázala na zlatou medaili pověšenou na zrcadle v jídelně. „První místo na posledních závodech. Babička mi byla fandit, vid’? Babi?“ *Fandit* bylo asi trochu silné slovo, ale byla tam. Přivedl ji soused, jehož dcera byla také členkou plaveckého oddílu.

Barbařin vřraz zůstával nečitelnř. „Uř ses pochlubila. Mám z tebe radost.“

„Dřky!“ vyjekla Izzie. *Ouvej*. Nebyla si jistá, jak dlouho se jeřtě vydrří chovat roztomile jako roztleskávaačka. Začínala ji z toho bolet hlava. „Tohle léto si vedeme moc dobře. I v práci je to senzační, baví mě to a vydělávám skoro osm dolarů na hodinu. Jsem jedna z nejmladřích plavčic, co tu měli, ale Brian řikal, ře mě vzal, protože jsem odhodlaná a soustředěná.“ Vážně se tu musí takhle chvástat?

„Izzie,“ přerušila ji Barbara, „tohle falešné nadření si můžeš odpustit. Taková přece nejsi.“

Izzie si začala hrát se stříbrným prstřnkem, který nosila na prostředníku pravé ruky. „Já vím,“ vzdychla. „Chtěla jsem trochu odlehčit náladu.“

Barbara se usmála. „Dřky za pokus.“ Odtáhla těžkou řidli vedle sebe. „Pojď se ke mně posadit, musíme si promluvit.“

Dřvka se chytila opěradla babiččina křesla. „Já radři postojím.“

„Myslím, ře bude lepří, kdyř se posadíš,“ trvala Barbara na svém.

„Poslyřte, jestli jde o péči o babičku, začala brát nové léky a vypadá to vážně dobře. Předepsal jí je doktor Finniman. Prř ta její kyčel vypadá dobře, možná ani nebude muset na operaci. Dokonce by mohla brzy odlořit hřl.“

„To je skvělé, ale...“ Barbara pohlédla na hodiny s kukačkou, které visely na stěně.

V pokoji se rozhostilo ticho, které ruřil jen pravidelnř tikt. Izzie dořla ke dveřím do kuchyně a zoufale ukázala na lednici, kde visela tabulka, popsaná řůznobarevnřmi fixy. „Sepsala jsem všechny prářky, které bere, jsou v barevně označenřch krabičkách na lince. Větřinou jí dává léky ořetřovatelka, ale někdy se tu zastaví babiččina kamarádka Ida. Vyplnily jsme řádost o přidělení ořetřovatelky k celodennř péči a...“

„Nedostane ošetřovatelku k celodenní péči, Izzie,“ přerušila ji Barbara. „Mluvila jsem se zdravotní pojišťovnou, žádost zamítli. Mají pocit, že pro babičku bude mnohem vhodnější pobyt v domě s pečovatelskou službou, kde probíhá zároveň fyzioterapie.“ Rychle pokračovala, než jí dívka skočí do řeči. „Věděly jsme, že tenhle den jednou přijde, a taky jsme se na něj s tvou babičkou připravily. Vedeš si výborně a zvládáš péči o babičku i o sebe, ale to není tvůj úkol. Tvůj úkol je být dítětem.“

„Nejsem dítě,“ ohradila se Izzie. Nutkání chovat se rozto-mile ji přešlo. „Je mi patnáct.“

„Pořád jsi nezletilá a někdo by se o tebe měl starat, ne naopak.“ Barbara na ni upřela smutný pohled. „Už před několika měsíci jsme s babičkou přichystaly řešení pro takový případ, ale čekaly jsme, než se vyřídí všechny náležitosti. Myslím, že jakmile trochu vstřebáš, co ti teď povím, budeš mít radost, Izzie.“

„Jak to myslíte, že jste to domluvily s babičkou?“ Izzie stočila pohled k oknu. „Vždyť ani neví, co je za den. Jak by mohla rozhodovat o sobě nebo o mně?“

„Loni v zimě mi zavolala a řekla mi, že našla nějaké informace o své rodině,“ vysvětlovala Barbara. „Byla plně při smyslech. Prý objevila strýce z tvé strany, který má manželku a tři děti a bydlí jen dvacet minut odsud. Měla z toho radost.“

Izzie přešlápla, žabky jí najednou připadaly těžké. „Babička vám volala?“ Proč by babička měla říkat Barbaře o nějakém strýci, když o něm nepověděla ani své vnučce? Přece se navzájem svěřovaly úplně se vším. Nebo aspoň kdysi.

„Trvala na tom, abych zavolala tvému strýci,“ pokračovala Barbara. „Sama s ním mluvila, setkali se a...“ začala klepat propiskou o stůl, „strýc chce, abys žila s nimi.“ Izzie zůstala zírat. „Tvoje babička si to přeje. Vyplnila žá-

dost o změnu opatrovnictví, abychom byly připravené, až přijde čas.“

Z hodin vykoukla kukačka, až se obě lekly, a začala ohlašovat sedmou hodinu.

Izzie sklopila hlavu, připadala si jako ten malý ptáček – uvězněná. „Ne,“ pronesla a doufala, že to jen špatně pochopila. „To by mi babička neudělala.“

„Přála si, aby o tebe bylo dobře postaráno, Izzie.“ Barbara vstala. „Věděla, že už to sama nezvládne, a chtěla dát všechno do pořádku.“

„To *ne*,“ protestovala Izzie ještě naléhavěji, ucouvla a klopytla. Barbara ji chtěla zachytit, ale dívka ji odstrčila a zadívala se na babičku, která se za celou dobu nepohnula. „My dvě patříme k sobě. Vždycky to říkávala. Neopustím ji jen proto, že se jí dočasně přitížilo.“

„Tohle není dočasné, Izzie,“ konstatovala Barbara bez obalu. „Babička, kterou jsi znávala, už tu není. Věděla, že to přijde, a připravila všechno, abys nemusela někam k pěstounům. Takhle si to přála.“

Izzie se najednou špatně dýchalo. Rozhlížela se kolem a nevěděla, co má udělat. Nejraději by utekla někam daleko. Jenže kam?

„Tvůj strýc se jmenuje Bill Monroe,“ sdělila jí Barbara, jako by to jméno mělo něco znamenat. Izzie nic neříkalo. „Je senátor a bydlí v Emerald Cove. Budeš tam chodit do soukromé školy a získáš možnosti, o jakých se ti nesnilo. Spousta lidí by za takovou příležitost zabíjela.“

Izzie sklopila oči k podlaze, která jako by se jí zvedala pod nohama. „Mně se líbí tady.“

„Babičku budeš moct navštěvovat,“ pokračovala sociální pracovnice, jako by ji neslyšela. „Tvůj strýc jí zajistí péči v tom nejlepším domově pro seniory, v pátek tam dokonce...“

Izzie začalo zvonit v uších, přestala Barbaru vnímat. Zdálo se jí, že se stěny kolem ní svírají. Rozběhla se k babičce a vzala ji za ramena. „Babi! Řekni něco! Řekni Barbaře, ať to nedělá.“

Babiččiny modré oči se rozsvítily a Izzie se ulevilo. Všechno se dá do pořádku. Vydržely spolu až doteď, vydrží i dál. Jenže jakmile babička promluvila, úleva byla pryč.

„Chloe, kdypak jsi přijela?“ zeptala se babička. „Doufala jsem, že se tu před cestou do New Yorku zastavíš.“ Zahrozila na Izzie prstem. „Pořád myslím, že bys tam neměla jezdit. To není město pro tebe.“

Izzie zůstala jako solný sloup. Cítila na sobě Barbařin pohled. Chloe byla její matka. „Babi, to jsem já,“ řekla tiše. „Tvoje vnučka Isabelle.“

Babička ji nevnímala. „Chloe, je tu průvan, mohla bys mi donést šál?“

Jenže šál už měla dávno na ramenou. „Dobře, babi,“ přitakala Izzie a předstírala, že jí šál natahuje. Mrkala, aby zaplašila slzy. Před Barbarou brečet nebude.

„Izzie, ona věděla, jak to s ní bude,“ poznamenala sociální pracovnice jemně. „Měla takovou radost, že ti našla rodinu. Přála si, abys měla všechno, co budeš potřebovat.“

„Já potřebuju ji,“ bránila se Izzie zoufale. „Kdybyste nám dala trochu času, ty nové léky určitě zaberou, babička se zase vzpamatuje a...“

V tu chvíli zazvonil zvonek. Barbara nehnula brvou, zato Izzie to překvapilo. Podívala se z okna a spatřila bílou dodávku s nápisem *Pobřeží, domov pro seniory*. Před dveřmi stáli muž a žena s identifikačními průkazy na krku. Izzie se rozbušilo srdce.

„Přijeli pro babiččiny věci, aby jí pomohli se stěhováním,“ vysvětlila Barbara tiše. „Zbytek můžeš probrat, než se dům prodá, právník, kterému tvá babička zaplatila, se postará o dům i o nábytek a...“

„Počkejte, to všechno se má stát už dneska?“ Izzie měla pocit, jako by se kolem ní ovíjel had škrtič. Vyhrkly jí slzy, přestože si umiňovala, že plakat nebude.

„Odvezou babičku a ubytují ji, my pojedeme k tvému strýci. Máš půl hodiny, aby sis sbalila to nejnnutnější. Ostatní věci ti pak pošlu.“

Izzie v tomhle domě prožila celý život a teď má do půl hodiny nacpat celý svůj svět do batohu a rozloučit se? *Ne. Tohle není správné!* Všechno se s ní roztočilo. Mimi čeká, že ji ráno bude učit kraul... Od jedné do pěti má směnu na pláži... Brayden jí slíbil další lekci surfování... A v sobotu jsou plavecké závody. Jak by mohla jen tak zmizet a ani se nerozloučit?

„Já dnes večer nemůžu,“ prohlásila. „Už mám na zítřek domluvené věci.“

„Dáme všem vědět,“ navrhla Barbara laskavě a podala jí velký batoh, který vytáhla ze skříně na chodbě. Izzie překvapilo, že o něm sociální pracovnice vůbec věděla. „Všechno dopadne dobře, Izzie. Věř mi.“

Izzie si tím vůbec nebyla jistá. Právě naopak, najednou měla pocit, že v jejím životě už nikdy nic dobře nedopadne.

3

VZDUCH U BAZÉNU ve sportovním klubu Emerald Cove byl dusný a lepkavý. Mirabelle Monroeová se obávala, že bude brzy vypadat jako vařený humr. „Já končím,“ oznámila a po čele se jí skutálela kapka potu, přistála na špičce nosu. „Nechci dostat rakovinu kůže! Namažu se opalovacím krémem.“ Mira sáhla do plátěné tašky pod lehátkem pro tubu s krémem, ale štíhlá opálená ruka ji zadržela.

„Mirabelle!“ Savannah Ingramová ji kupodivu oslovila celým jménem, což bylo nezvyklé. Upřela na Miru přísný pohled, v tu chvíli připomínala jednoho z těch drsných policistů, které vídala při ukázkách policejní práce pro veřejnost, jimiž byl její otec tak posedlý. „Slíbily jsme si, že než začne škola, budeme dobronzo opálené. Opalovací krém to pokazí.“ Savannah Miře vyškubla tašku a umístila ji z druhé strany svého lehátka. „Jestli si ty svoje bílý nohy ještě namažeš, lidi si tě budou plést s alpakou.“

Mira se opatrně posadila a zakryla si hrudník, aby jí ne sklouzl vršek oblíbených zelených bikin a neposkytla tak podívanou celému sportovnímu klubu. „S alpakou?“ opáčila a rozesmála se.

Kamarádčiny dlouhé blond vlasy ležely rozložené přes horní okraj lehátka jako koruna. I ona se rozesmála. „No dobře, tak jsem byla včera dlouho vzhůru a viděla kousek dokumentu o farmě, kde chovají alpaky.“ Přestala se smát a upřela na Miru oči. „Jestli o tom někomu cekneš, jsi mrtvá.“

Mira naznačila, že si zapíná pusu na zip. Spustila dlouhé, a rozhodně ne bílé nohy z lehátka, naklonila se k Savannah a vzala si svou tašku. Kamarádka se zamračila. „Opálení ještě neznamená, že si člověk užil léto,“ prohlásila Mira a vymáčkla si na pravé stehno pořádnou dávku krému. Savannah se pohrdavě ušklíbla, Mira si toho nevšímala. „Sice jsem nestrávila prázdniny v Paříži jako ty, ale byli jsme dva týdny v Kostarice a díky tátově kampani jsem viděla devadesát procent Severní Karolíny. A hlavně, s Taylorem nám to klapě víc než kdy předtím.“ To byla pravda. Ostatní spoluhráči z Taylorova fotbalového mužstva odjeli na prázdniny na Maine nebo na Floridu a Mira měla svého přítele jen pro sebe. Užívala si to. Trávit čas spolu s Taylorovými kamarády z týmu bylo někdy dost otravné.

Savannah prozkoumala jeden ze svých nehtů natřených světle růžovým lakem. „No dobře, dejme tomu, žeš těch osm týdnů tak úplně nepromrhala.“ Usmála se na Miru. „Ale teprve příští léto to bude pecka. Teď je tvůj táta senátor Severní Karolíny, ale až ho zvolí do senátu USA, budeme létat soukromým letadlem do Washingtonu na filmové premiéry s prezidentovými dcerami.“ Zasněně se zadívala do slunce.

„Pokud tátu zvolí,“ upozornila ji Mira. Všimla si louže kousek od lehátka. Slunce právě zapadlo za mrak a stín v kaluži jí připomínal cválajícího koně. „Ještě ani nekandiduje,“ dodala nepřítomně.

„Vyhraje,“ prohlásila Savannah a napila se ledového čaje. „Můj táta se o to postará. Jakmile bude kampaň tvého táty oficiální, podpoří ho spoustou peněz.“ Povytáhla zamyšleně obočí. „I kdybys vypadala jako alpaka.“ Miranda po ní hodila ručník. Savannah se vyhnula a zadívala se na někoho na druhé straně bazénu.

Mirandě bylo hned jasné, koho Savannah sleduje. Její nejlepší kamarádka se spokojeně usmívala a pozorovala opláca-

nou dívku u snack baru, která si vzala plavky nelichotivého střihu, v pase mírně vyboulené. Stála s přítelkyní, vypadala značně nesebejistě a pila mléčný koktejl. Mira na něj dostala chuť.

„Kristen Thompsonovou by neměli k mlíku vůbec pouštět,“ pronesla Savannah opovržlivě. „Koukni, jak jí ztloustly stehna!“ Téměř jako by je slyšela, Kristen právě v tu chvíli vzhledla a zadívala se na ně. Zamávala. „Ahoj, Kristen!“ křikla Savannah přes zaplněný bazén. „Pěkný plavky!“ Nasadila falešný úsměv a tiše přitom ucedila: „Ta holka by měla sem do klubu nosit šaty až na zem, nedá se na ni koukat.“

Kristen nebyla hloupá. „Dík,“ zavolala, přitom se nešťastně zatahala za spodní okraj plavek a doufala, že se jí podaří zakrýt trochu víc. Nepodařilo.

Mira se přátelila se Savannah už tři roky, ale pořád jí bylo nepříjemné, jak je kamarádka na ostatní protivná. K těm, kdo měli to štěstí a patřili mezi její vyvolené, se chovala velkoryse. Ale běda všem, kteří se neoficiální královně gymnázia v Emerald Cove něčím znelíbili. Dokázala být jedovatá a ostrá jako břitva. Kristen doplatila na to, že před celou třídou zpochybnila její referát z dějepisu. Devadesát procent studentů zdejší gymnázia Savannah zbožňovalo, osmdesát sedm procent se od ní nedočkalo jediného pohledu, pokud je právě nezesměšňovala.

Než mohla Mira něco říct, chytily ji kolem pasu urostlé paže a málem ji zvedly z lehátka. „Taylore,“ vypískla. „Jsi mokrej!“

Taylor Covnigton ji stíkl a políbil na šiji. „No jasně, že jsem mokrej, právě jsem uplavál pětadvacet bazénů. Všimla sis, jak parádně umím zabrat?“ Předvedl všem okolo vyboulené bicepsy.

Nevšimnout si Taylora bylo těžké, i když měl paže zakryté dlouhým rukávem. Měřil téměř sto devadesát centimetrů

a vypadal přesně jako prototyp kalifornského sportovce, od něhož se čeká spíš surfování v příboji než složení zkoušky z literatury. Měl blond vlasy a světle modré oči v odstínu spořiče na Miřině Macu. Vypadal skvěle v plavkách i v obleku. Miřin bratr Hayden mu žertem přezdíval Ken. Skutečně trochu připomínal Barbiina dokonalého přítele v životní velikosti. A k závisti všech studentek gymnázia patřil jen Miře.

Jemně mu stiskla sval. „Nádhera. Moc ti to tam slušelo.“ Samozřejmě se na něj při plavání nedívala, ale nepřiznala by to. Jeho stín změnil odraz v kaluži, teď Miře připomínal malého psa nebo možná kočku.

Taylor se rozzářil. „Díky, kotě.“ Sklonil se a znovu ji políbil.

„Ježíši, nechcete jít jinam?“ Savannah obrátila oči v sloup, lehla si zpátky na lehátko a pečlivě si rozprostřela vlasy.

Taylor se ušklíbl. „Kdyby tady byl tvůj kluk, už byste se dávno vykousli. Kdy vůbec dodělá tu loděnici?“

„Jak to mám vědět? Vůbec nechápu, proč s tou stavbou musí pomáhat, na to se snad najímají dělníci, ne?“ Podívala se na své hodinky značky Movado. „Už jsem mu čtyřikrát posílala esemesku, kdy dorazí. Jsou tři odpoledne a ještě se ani nenamáhal odpovědět.“

„To už jsou tři?“ Taylor vyskočil. „Jdu se osprchovat, ve čtyři mi začíná trénink.“ Vzal si od procházející obsluhy ručník. „Zastavíš se tam, vid’?“ zeptal se Miry. „Po tréninku jdeme všichni na večeři ke Corkymu.“ Pohládl ji po holém rameni. „Třeba pak můžeme skočit sami na zmrzlinu.“

Fotbalová sezóna začíná. Mira v duchu vzdychla. Svého přítele zbožňovala, ale během fotbalové sezóny ji to s ním občas nebavilo – chtěl se svými spoluhráči trávit čtyřia dvacet hodin denně a s Mírou po boku. Řídili se tím, co a kdy chtěl dělat Taylor, a Mira si často připadala spíš jako oceňovaná roztleskávačka než jako jeho přítelkyně. Možná to letos bude jiné. Taylor přece právě navrhl, že by někam mohli

jít sami, ne? Zadívala se do kaluže. Tentokrát jí odraz připomínal nádhernou pivoňku. Moc ráda by ji nakreslila.

Vzápětí odraz překryl Taylorův stín a obrázek byl pryč. „Takže se uvidíme?“ zopakoval a čekal na odpověď.

Mira přikývla. „Jasně, promiň. To víš, že si to nenechám ujít.“

„Nechala bys, kdybysme měly něco v plánu spolu,“ podotkla Savannah, jakmile Taylor odešel. „Nechceš přece tvrdnout na lavičce a dívat se, jak trénujou. Nešla bys radši se mnou nakupovat oblečení do školy v příjemně klimatizovaném nákupním centru?“

Mira se nad tím zamyslela. „Jo, to bych mnohem radši, ale Taylor by to nepřežil. Už tak si myslí, že nesnáším celý jeho tým.“

„Prosím tě, to je, jako bys musela chodit s nima všema.“ Savannah dopila čaj. „Kde je ten číšník, když ho člověk potřebuje? Musíme vyrazit na nákupy!“

„Ještě jsem neřekla, že půjdu,“ ohradila se Mira žertem.

Savannah zatřásla prázdnou sklenkou, v níž zachrastily kostky ledu, a usmála se. „Jako bys mě někdy mohla odmítnout.“

Savannah byla sice nejoblíbenější dívka na gymnáziu, ale pokud šlo o módní vkus, měla přece jen jisté nedostatky. Proto potřebovala Miru. Daly se dohromady v sedmé třídě, někdy v době, kdy Miřin otec získal křeslo ve státním senátu a Savannina osobní nákupčí se odstěhovala do New Yorku. Mira se stala její novou stylistkou a Savannah ji odměnila místem na výsluní. Miru dodnes překvapovalo, že patří k nejoblíbenějším studentkám ve škole.

Savannah rozčileně mávla na číšníka na druhé straně bazény. „Říkala jsem si, že začneme v Nordstromu, a jestli se nám tam nebude nic líbit, můžeme jít do Anthropologie a...“

Miře pípнул telefon. Oficiálně byly telefony na území klubu zakázané, ale stejně se tím nikdo neřídil.

LUCAS: Zrus všechno, co mas v planu. Tvuj otec svolava nalehavou rodinnou schuzku na pul sestou v restauraci Buona Terra. Ucast povinna. Zavolej, kdybys potrebovala odvoz.

Mira si zastrčila vlasy za uši. „Takže z nakupování ani z fotbalu nic nebude,“ povzdechla si truchlivě a posbírala si věci. Už se naučila, že když jí napíše Lucas Hale, musí se přizpůsobit. Manažer otcovy kampaně se ozýval jedině v případě, že se dělo něco zásadního, jinak byla poslem špatných zpráv Miřina matka – například že se otec nestačí dostavit na zápas v pozemním hokeji nebo musejí vynechat letní festival, protože je třeba, aby se celá rodina účastnila akce UNICEF ve Washingtonu. „Táta svolává nějakou naléhavou schůzku.“ Zamračila se, semkla rty. „To by mě zajímalo, co se děje tentokrát. Myslíš, že se hurikán Harold vážně blíží k pevnině? Myslela jsem, že se vzdaluje na moře.“

„Jestli se dneska nedostanu na nákupy, budu mnohem horší než hurikán!“ pohrozila Savannah. Prudce se zvedla a ramínka růžových bikin se jí svezla z ramen. „Ježíši, co ten tvůj táta pořád má s těma rodinnýma schůzkama? To prostě nemůže zavolat nebo napsat, když ti něco chce, jako normální táta? Já toho svého už týden neviděla.“

„Promiň, Vanno, ale fakt musím.“ Mira hodila do tašky poslední číslo *Us Weekly*, telefon a opalovací krém. „Viš, jak vyvádí, když přijdeme pozdě. Poslal by pro mě jednu z těch svých goril.“

„Lucas mi připadá celkem sexy,“ pronesla Savannah a na chvíli zapomněla, že se zlobí. „Takovým tím upjatým způsobem.“

Miranda se zatvářila znechuceně. „Je mu skoro třicet. A ty máš kluka.“

Savannah pokrčila rameny. „Dívat se snad můžu.“

„Hnus.“ Mira potlačila smích. „Slibuju, že nakupovat vyrazíme zítra, jo? A přinutím mámu, aby mi dala svou platinovou kreditku. Můžeme si dát na oběd suši tam, co to máš ráda.“

Savannah se zazubila. „No vida, konečně rozumná řeč.“ Nasadila si sluchátka od iPodu, zavřela oči a opět si lehla. Přesně to by ráda udělala i Mira. Vlastně ji napadal asi tak milion věcí, které by dělala raději, než aby jeden z posledních volných dnů trávila ve společnosti Lucase Halea.

O hodinu později Mira čekala na příjezdové cestě před klubem. Dlouhé vlnité hnědé vlasy měla mokré, stačila se jen osprchovat, obléknout do hezkých růžových šatů bez ramínek, přetřít rty leskem a použít tužku na oči. V rodinné skříňce v klubu si nechávala několikero šatů právě pro podobné příležitosti. Lucas zdůrazňoval důležitost rodinné image a zbláznil by se, kdyby se Mira objevila v restauraci jen v plážových šatech.

„Promiň, že ti kazíme opalování,“ dobíral si ji starší bratr Hayden, když ji vyzvedl v červeném kabrioletu audi. Kdykoli ho Mira viděla za volantem, záviděla mu. Bylo jí patnáct, ale rodiče jí odmítali povolit řidičský průkaz, až v šestnácti. Snad otec do té doby koupí Haydenovi něco nového a audi bude mít ona. „Savannah určitě vyváděla, že ji opouštíš,“ dodal bratr.

„Stalkuješ moje facebookový stránky, co?“ zažertovala Mira a nasedla.

„Jo,“ odpověděl vážně a upravil si límeček bílého trička, které zvyrazňovalo jeho opálení. „Nechávám si každý ráno přinést do kanceláře výpis tvých statusů a denního rozvrhu.“

Praštila ho do ramene. Její bratr byl tak okouzlující a hezký, že žasla, proč ještě nemá přítelkyni. Každá holka, kterou znala, do něj byla zamilovaná (nebo do Taylora), ale Hayden se věnoval přespolnímu běhu a spolupracoval s otcem a na podobné věci neměl vůbec čas. Zatímco Mira se

podobala otci, Hayden a jejich šestiletý bratr Connor zdělili matčin vzhled – světle blond vlasy, výrazné rysy a zelené oči. Hayden vypadal tak dobře, že by to každému druhému stouplo do hlavy, přesto byl snad nejskromnější kluk, jakého Mira znala.

„Mě zas mrzí, žeš musel odejít z práce dřív – protože jak tě znám, určitě ti to vadilo,“ podotkla suše. „Myslela jsem, že mě svezze máma, většinou sem v úterý chodí na tenis.“ Stálo to tak ve velkém plánovacím kalendáři, který visel doma v kuchyni. „Ale když jsem jí psala, odpověděla mi, abych jela s tebou, prej má ‚schůzku‘.“ Mira naznačila uvozovky. „Možná jde konečně s dobou a objednala se na botox.“

Hadyen ji zpražil pohledem. „Máš kliku, že jsem měl ráno trénink. Jinak bych tě nemohl vyzvednout ani já. A mimochodem, máma už je s tátou. Vlastně jsou spolu od rána. Lucas říkal, že musejí vyřídit nějaké rodinné záležitosti.“ Povytláhl obočí. „Pochopitelně nesměl prozradit, o co jde.“

„No jasně.“ Mira vzdychla. Vyrazit z Lucase odpověď bylo jako pokoušet se vloupat do nedobytné pevnosti. „A netušíš aspoň něco?“ Hayden zavrtěl hlavou. Mira si nasadila velké sluneční brýle a opřela si hlavu. „Stejně to brzo zjistíme.“

„Mám nechat střechu nahoře, nebo stáhnout?“ zeptal se Hayden, ještě než vyjel. Nečekal na odpověď. „Předpokládám, že nahoře, určitě si nechceš rozčuchat vlasy.“

Mira se uličnický zazubila a dotkla se vlasů, byly ještě mokré. „Připrav se na šok – střechu dolů!“

„Páni! Novej školní rok, nová Mira Monroeová.“ Hayden se usmál. „Co přijde dál? Tenisky i mimo tělocvičnu?“

Zavrtěla hlavou. „To nikdy.“ Jaký má smysl nosit tenisky, když člověk neběhá? Mira to nechápala. Zato si dovedla představit, co by řekl přísný manažer otcovy kampaně, kdyby se v restauraci objevila s mokrou hlavou. Protřásla si

kadeře a modlila se, aby během desetiminutové jízdy se staženou střechou stačily uschnout.

4

KDYŽ ZAPARKOVALI PŘED RESTAURACÍ, Mira měla vlasy stále ještě vlhké, navíc nevzhledně zkrabacené. To má Lucas za to, že jí nedal čas pořádně se upravit.

Mira nechápala, co se může dít tak naléhavého – krize státního rozpočtu? Další únik ropy? Hurikán Harold se blíží k pevnině? Lucas dokázal využít každou katastrofu ve prospěch kampaně Billa Monroea a obvykle to odskákala i rodina. Lucasovým hlavním úkolem bylo dopomoci otci ke křeslu ve federálním senátu, byť otec kandidaturu ještě oficiálně neohlásil. Miře z Lucase naskakovala husí kůže. Kvůli němu měl otec diář tak nabitý, že ho viděla jen zřídka, pokud s ním neměla předem dohodnutou schůzku nebo nedošlo k nějaké mimořádné události (jako například dnes). Obvykle to znamenalo, že musí otec okamžitě odcestovat z města kvůli jakési krizové schůzce nebo příležitosti objevit se v televizi („Dobré ráno, Ameriko! Bill Monroe vám za chvíli poví, co letos ohrožuje sklizeň broskví v Severní Karolíně...“). Lucas byl jako jeho soukromý BlackBerry, neustále mu něco našeptával, volal mu ve dne v noci, probíral s ním kampaň a radil mu. Navíc Miře a jejím bratrům mluvil úplně do všeho od mimoškolních aktivit po šatník. Lucas se zkrátka staral, aby jméno Monroe získalo do voleb ten správný zvuk. Mira to všechno nesnášela.

Haydenovi se naopak líbilo být součástí politického soukolí. Během prázdnin dělal praxi v otcově kanceláři a politika ho zajímala jako nikdy dřív. Mira nechápala, jak dokáže

Lucase vystát, ale Hayden prohlašoval, že ta praxe je příliš dobrá příležitost, než aby si ji nechal utéct. Jméno Monroe ho dostane daleko, ačkoli toho Hayden nechtěl zneužívat.

„Vsadím deset dolarů, že dnešní večere nijak nesouvisí s přírodními katastrofami, ale týká se jubilea Emerald Cove,“ prohlásil bratr cestou k soukromé terase italské restaurace s vyhlídkou na zátoku. Zhruba jednou týdně sem celá rodina zašla na večeri. Otec totiž miloval humry. „Lucas dneska pořád mlel o přestřihávání pásek a státnických večerích za dvě stovky dolarů, přitom to výročí bude až za dva roky.“

„Budu radši, když půjde o výročí, než kdyby nám táta oznámil, že musí na šest týdnů pryč,“ poznamenala Mira. Zamířili k obvyklému stolu. „Ať si Lucas mele o těch oslavách, jak chce, hlavně když se mě nebude snažit nacpat do plánovacího výboru u nás ve škole. Mám svých starostí dost, a to ještě ani nezačala škola.“

Mezi povinně volitelnými předměty, tréninky v pozemním hokeji a schůzkami dobročinného spolku Společenských motýlků už jí skutečně nezbyval čas na nic jiného. Někdy litovala, že nedělá víc věcí, které by ji doopravdy těšily, místo těch, které zkrátka dobře vypadají. Díky Společenským motýlkům získá body navíc k přihlášce na vysokou školu, ale raději by se věnovala něčemu vlastnímu. Vzala si sklenici, zatočila jí a sledovala, jak voda stéká po stěnách. Vlastně ani sama nevěděla, co jí schází.

Hayden povytáhl obočí a povolil si vázanku. „Podle mě byste byly ty a Savannah do toho výboru ideální. Nikdo neumí přesvědčovat ostatní líp než vy dvě.“

Mira ho plácla plátným ubrouskem. Do restaurace vešel jejich mladší bratr Connor v doprovodu dvou otcových řidičů. Šestiletý Connor měl na sobě společenské khaki kalhoty a košili, standardní uniformu základní školy, která

zahajovala výuku o několik dnů dříve než gymnázium, a vypadal jako miniaturní verze svého otce senátora. Mračil se.

„Už zase jsem musel vynechat fotbal.“ Posadil se nakvašeně ke stolu. „Kam táta jede tentokrát?“ Oči se mu nakrátko rozzářily. „Do Afriky? Pustila by mě máma s ním?“ Connor toužil podívat se na skutečné safari. Safari projížďky v Disneyho zábavním parku se nepočítaly.

„Pochybuju, že by šlo o Afriku, promiň, bráško,“ řekl Hayden a pocuchal Connorovi blond vlasy. Podíval se na hodinky. „Nemáme páru, co se děje nebo kde táta je. Má zpoždění, to se snad ještě nestalo.“ Mrkl na Miru. „Ty a táta se nikdy neopozdíte ani o půl minuty.“

„Ne,“ souhlasila Mira samolibě. Byla důsledně dochvilná a nesnášela pozdní příchody. Opřela se a zadívala se na zpěněnou zátoku. Tady venku na terase si člověk připadal jako na nějakém parníku proplouvajícím Středozemním mořem. Míře se líbilo být obklopená vodou. Jen nebyla ráda *ve* vodě. „Jestli má táta zpoždění, může za to určitě Lucas. Třeba ho přinutil odvézt štěňata do útulku pro zvířata.“

„To není tak špatný nápad, Mirabelle.“

Jakmile se ozval Lucasův nevzrušený hlas, Mira strnula. „Soucit s opuštěnými zvířaty by kampani určitě posloužil,“ dodal Lucas a vycenil dokonalý chrup. „Ale dnes se váš otec *zdržel*,“ zdůraznil to slovo, „protože s vaší matkou museli podepsat nějaké dokumenty.“

„Jaké dokumenty?“ vyzvídal Hayden.

Lucas jako obvykle odpověděl otázkou, ten zlozvyk Miru doháněl k šílenství. „To už do školy nemusíte nosit vázanku?“ Dotkl se Connorovy košile. Když se otočil, chlapec na něj vyplázl jazyk. „Hayden ji aspoň předtím měl, jak doufám.“ Hayden zašmátral v kapse pro zmuchlanou kravatu. Miru Lucas přelétl nesouhlasným pohledem. „Tos neměla čas vysušit si vlasy? Měli byste se začít snažit dřív, než oficiálně zahájíme kampaň.“